

SAMARINEANUL MILOSTIV

Creștinul de astăzi poate vedea imaginea unui om căzut în mâinile unor tâlhari rămas aproape în nesimțire pe drumul ce leagă Ierusalimul de Ierihon. Pe rând trec pe acel drum un preot al legii vechi și un levit, însă aceștia sunt nepăsători. În cele din urmă trece și un samaritan care îl ia, și-l duce la o casă de oaspeți făcând acolo tot ceea ce se putea pentru ca omul acela să își revină. În omul căzut pe cale se ascunde orice om aflat în suferință și în nevoie. Calea este viața aceasta începând cu nașterea și terminând cu moartea. Tâlharii sunt oamenii răi pe de o parte, iar pe cealaltă pot fi diavolii. În persoana samarineanului se regăsește Iisus Hristos dar și fiecare om care ia chipul lui Iisus, devenind împlinitor în faptă și în cuvânt al poruncilor dumnezeiești. În această viață omul se confruntă cu multe ispite și încercări și de aceea este nevoie de cineva care să-l ajute să le treacă. Pe undeva el

este ajutat de Dumnezeu atunci când crede că nu mai are cine să-l ajute, de obicei când este la limita dintre nădejde și deznădejde, dar și de oameni care înțeleg că el este cu adevărat semenul lor. Dacă cineva ar vrea să fie și el ajutat cândva, ar fi bine ca și el să ajute și să fie el mai întâi un samaritan. Darul de a

ajuta pe aproapele pornește din dragoste și se numește milostenie. Milostenia presupune faptă îmbinată cu dragoste. Sfânta Scriptură ne arată că împlinirea milei trebuie făcută în dragoste: „Credința fără fapte moartă este” (Iacov, 2, 14-16). Ajutorul acordat semenului este cea mai înaltă filozofie a credinței. Ce folos are omul dacă are o credință seacă, teoretică cu prea multă știință dar dacă îi lipsește fapta?! Pilda samarineanului milostiv este mereu actuală și ușor de înțeles pentru cei de astăzi. Omul înțelege din ce în ce mai greu, și poate nici nu dorește, cine este cu adevărat aproapele său. Din ce cauză? Din lipsa credinței. Din ce în ce mai puțin se găsesc cei care au o credință lucrătoare, o credință practică. De aceea parcă lipsesc „adevărații samariteni” pentru că această credință înțeleasă de ei este una seacă lipsită de dragoste și de faptă. Este poate un mit sau o poveste. Și atunci în care din aceste personaje ne putem regăsi? În levit sau în preot?! Sau în cel mai fericit caz în samaritan. Dacă credem că ne regăsim în acesta din urmă trebuie să căutăm în noi înșine și să vedem dacă nu cumva ne lipsesc dragostea de Dumnezeu și de aproapele, mila și credința vie din care izvorăsc celelalte două. Dacă cumva ne lipsesc una sau două din aceste virtuți să ni le însușim ca să fim desăvârșiți. „Dacă vezi un sărac, nu îndemna pe altul să-l miluiască, că e ca și cum ai găsi un bulgăre de aur și ai zice altuia: Ia-l tu”. Sf. Ioan Gură de Aur

INTRAREA ÎN BISERICĂ A MAICII DOMNULUI

Împlinindu-se trei ani de la nașterea Maicii Domnului, dumnezeieștii părinți Ioachim și Ana și-au adus aminte de făgăduința pe care au făcut-o lui Dumnezeu mai înainte de a se naște fiica lor, Fecioara Maria. Căci ei, fiind oameni sterpi și neroditori, numai prin rugăciuni, post și milostenie au dobândit pe această dumnezeiască pruncă Maria. „Doamne, de ne vei da nouă un prunc, ziceau ei, noi îl vom închina Bisericii Tale neroditori, spre izbăvirea de jignirea lumii”. Deci aducându-și aminte de această făgăduință pe care au făcut-o, Sfinții Părinți Ioachim și Ana s-au hotărât să dea Bisericii pe Fecioara Maria când ea avea trei ani, după făgăduința de mai înainte. Și gândind acestea, au adunat în Nazaret, orașul în care trăiau, rudeniile lor de neam împărătesc și arhieresc, ca să însoțească această copilă sfântă până la Ierusalim, cu cântări și cu psalmi. Și au pornit spre templul din Ierusalim, cale de peste 150 de kilometri, mergând trei zile în șir. Și era o minune mare și prealăudată cea dumnezeiască adunare, alcătuită din rudele Preasfintei Fecioare Maria. Oameni și îngeri o conduceau pe această biserică vie și însuflețită, acest chivot cu totul de aur al manei celei dumnezeiești și al luminii. Când au ajuns la Ierusalim, după o cale de trei zile, s-a făcut acolo o altă minune preaslăvită. Templul, zidit de Solomon și restaurat de Zorobabel, avea la intrare 15 trepte, după numărul celor 15 psalmi, pe care preoții și leviții îi cântau când intrau la slujbă (așa-numiții psalmi ai treptelor). Când a ajuns Fecioara Maria la aceste 15 trepte, dumnezeieștii părinți Ioachim și Ana voiau să o ducă de mână, ca pe o copilă ce nu poate pași pe trepte. Dar, fiind întărită de harul Duhului Sfânt, ea s-a desprins din mâinile părinților și de ceata fecioarelor care o conduceau cu făclii aprinse și cu cântări și a început să urce ca o porumbiță nevinovată peste toate treptele, ca o pasăre a raiului, și a ajuns la treapta de sus, unde erau preoții îmbrăcați în veșminte de aur, împreună cu prorocul Zaharia. După ce Zaharia a închinat-o pe prunca Maria în biserică, a făcut un lucru cu totul neobișnuit și cu totul neîngăduit de Legea Veche. A adus-o pe Fecioara Maria în Sfânta Sfintelor, unde era chivotul Legii cel ferecat peste tot cu aur și heruvimii care umbreau altarul și masa și toiagul lui Aaron care înfrunzise și șarpele cel de aramă și celelalte lucruri sfinte ale lor. Despre nevoia ei îngerească în Templu ne spun Sfinții Părinți, că Fecioara Maria priveghea de seara până dimineața în Sfânta Sfintelor, cugetând adânc și rugându-se lui Dumnezeu, în cugetare și lacrimi neîncetate. Acolo se ruga pentru mântuirea întregului neam omenesc. Seara la ora șase, venea Sfântul Arhanghel Gavriil și-i aducea Fecioarei Maria hrană îngerească din cer în Sfânta Sfintelor. Așa s-a hrănit ea timp de 12 ani, nu cu hrană pământească, ci numai cu hrană cerească adusă de Arhanghelul Gavriil. Așa a fost petrecerea Preasfintei Fecioare Maria în Sfânta Sfintelor, căci se pregătea să fie sălaș al Mântuitorului Iisus Hristos, izbăvitorul lumii. Amin.

DESPRE PRIETENIE (V)

Prietenia înseamnă acceptare și iubire fără a aștepta ceva în schimb, dar relațiile între oameni sunt o legătură între a oferi și a primi. Ceea ce este unilateral nu este prietenie. Astfel, rolurile pe care prietenia le are în viața noastră o fac să rămână o relație de lungă durată și ne dau motive ca să păstrăm legătura cu acea persoană. Fără să recunoaștem motivul pentru care avem nevoie de prieteni, nu ne dăm seama când trăim o relație superficială. O relație în care petreceți timp împreună dar vă simțiți în continuare singuri și neînțeleși. Pentru că „prietenia superficială” doar te ajută să pierzi timpul. Nu reușești să-ți cunoști prietenii cu adevărat și nici ei pe tine. Nu simți conexiune, pentru că o discuție despre lucruri neimportante nu creează conexiuni. Nu simți că ești înțeles și acceptat pentru că nu ai vorbit despre ce contează cu adevărat. De aceea întâlnim persoane cu mulți prieteni care sunt în continuare nefericiți și se simt singuri, deși sunt înconjurați de oameni. Pentru că nu avem nevoie de relația de prietenie doar pentru prezența fizică, avem nevoie de ea și pentru ceea ce ne oferă. Avem nevoie de prietenie pentru că o prietenie te ajută „să crești și să devii om”. Prietenia are rolul de a te învăța să socializezi. Prietenia te ajută să descoperi cine ești și să te bucuri mai mult de viață. Prietenia are rolul de a oferi suport emoțional și de a schimba lumea. Prietenia te influențează pe tine și pe prietenii tăi să vă schimbați. Încă din copilărie, prietenia are rolul de a te ajuta să te dezvolți emoțional și mental. Înveți să înțelegi ce simte persoana de lângă tine „citind” expresiile faciale și gesturile sale. Începi să-ți crezi primele convingeri despre relațiile dintre oameni, rolurile pe care le avem în viață și ce înseamnă să fii om. Prietenia are rolul de a te ajuta să înveți cum să interacționezi cu oamenii și te va ajuta să te integrezi mai bine în societate. Te va ajuta să înțelegi mai bine societatea în care trăiești, cum funcționează ierarhia socială și ce așteptări au oamenii de la tine. Omul în sine este o ființă sociabilă. Foarte multe din experiențele voluntare și involuntare asupra omului au demonstrat de nenumărate ori că nu putem trăi complet izolați de societate, mai ales în prima perioadă a vieții, fără să nu pierdem din inteligența și capacitatea noastră de a interacționa cu semenii noștri. Încă din adolescență, prietenia începe să aibă un rol mult mai puternic emoțional. Adică nu avem nevoie doar să fim înconjurați de oameni, avem nevoie să simțim că suntem cu adevărat auziți și înțeleși. Să simțim că avem o conexiune cu cei dragi și nu suntem împreună doar pentru a nu fi singuri. Uneori nevoia de apartenență este așa de puternică, încât ne putem asuma multe riscuri, putem manifesta un comportament antisocial și chiar să complicăm problemele dacă nu reușim să le rezolvăm. În același timp, socializarea cu prietenii ne poate ajuta să găsim și alți prieteni, extinzând astfel numărul de oameni pe care îi cunoaștem. Discuțiile cu prietenii despre ceea ce facem și ne dorim, ne pot clarifica mult mai bine rolul nostru în viață. În relația de prietenie ne putem împinge unii pe ceilalți să încercăm lucruri noi și putem descoperi ce altceva ne place să facem sau nu. Și prin prietenie ne înconjurăm de oameni care seamănă cu noi, care au aceleași obiective și aceleași activități. Prietenia încurajează și susține oamenii în orice împrejurare a vieții.

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 19 noiembrie	17:00	Paraclisul Sf. icoane Portărița
Joi 20 noiembrie	14:00	Spovedanie
	17:00	Vecernie la Biserica „Vovidenia”
Vineri 21 noiembrie	07:00-11:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
		Pomenirea celor adormiți
	14:00	Spovedanie
Sâmbătă 22 noiembrie	17:00	Taina Sfântului Maslu
	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
	14:00	Spovedanie
Duminică 23 noiembrie	17:00	Vecernia Duminicii a 26-a
	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11:15	Program de bibliotecă

Pedeapsa

Un tânăr voia să se căsătorească, dar viitoarea soție i-a spus: „Nu vin după tine dacă nu mă scapi de tatăl tău. Fă-l să plece. Nu pot trăi cu tatăl tău într-o casă”. Tânărul o iubea. S-a dus la tatăl său și i-a spus: „Tată, trebuie să-mi trăiesc și eu viața pe pământ și iată, viitoarea mea soție nu vrea să trăiască într-o casă cu tine. Îmi cere să te scot din casă, să te fac să pleci. Ce să fac? Sfătuiește-mă. Trebuie să pleci. Dar cum s-o fac? Te iubesc și pe tine”. Tatăl l-a înțeles pe loc și i-a zis: „Voi pleca eu singur, dar am o rugămintă către tine” – „Care?” - a întrebat fiul. „Nu cine știe ce, i-a spus tatăl. Să mă conduci până în vârful dealului, după ce vom ieși din sat, până la un anume copac, pe care ți-l voi arăta eu”. Tânărul i s-a părut prea ușoară rugămintea tatălui. Și-a luat bătrânul cele de trebuință și au plecat. Ajunși la copacul cu pricina, tânărul a vrut să știe: „De ce ai vrut să te aduc până aici, tată?” Bătrânul i-a răspuns: „Pentru că tot până la copacul acesta l-am condus și eu pe tatăl meu, într-o împrejurare asemănătoare. Ceea ce faci tu acum nu e decât fapta mea întoarsă către mine. De aceea am și acceptat așa de ușor să plec!” Auzind acestea, tânărul și-a revenit întru ale sale, și s-a întors cu tatăl sau înapoi la casa lor. Așa s-a sfârșit lanțul ispășirilor.

Leneșul

Un mare industriaș, când a împlinit vârsta de 80 de ani, și-a permis, în sfârșit, să plece în concediu într-un loc cu soare, verdeată și liniște. Într-o zi, plimbându-se pe o pajiște, a văzut un tânăr, tolănit în iarbă, dormind. Îl trezește brusc, și-i zice: „Nu ți-e rușine, să dormi în timp ce lumea cinstită muncește? Dacă îmi promiți că muncești, sunt dispus să te angajez la mine în fabrică. Mai mult, văd că ai doi ochi inteligenți și două brațe vânjoase; sunt dispus să fac ceva mai mult pentru tine. Te trimit la școală, să studiezi. Și dacă te arăți vrednic, cum n-am copii, aș putea să te înfiez și să te las moștenitor”. „Și apoi?”, întrebă băiatul, abia ridicând capul din iarbă. „Cum? Chiar nu înțelegi? Îți promit bogăția, dacă vei ști să o câștigi, cu sudoarea frunții tale și a minții”. „Și apoi, după ce o voi fi câștigat, ce am de făcut?”, mai întrebă tânărul. „După aceea, vei face ce fac eu”. „Adică?”. „Adică vei putea să-ți iei, ca și mine, un concediu și să vii să te odihnești în mijlocul frumuseților naturii”. „Păi, eu ce fac acum? Nu mă odihnesc? E nevoie de atâta osteneală că să pot face ceea ce fac deja?”, zise băiatul lăsând săi cadă iar capul în iarbă.